

Науковий керівник Фастовець Наталія, кандидатка наук з державног управління, доцентка, доцентка кафедри приватного та публічного права Інституту права та сучасних технологій Київського національного університету технологій та дизайну.

ФОРМА ДЕРЖАВИ

Кикоть Карина,

студентка групи БПУА-22

Факультету управління та бізнес - дизайну

Київського національного університету технологій та дизайну

Форма держави як понятійна категорія знаходиться в центрі сучасних дослідницьких інтересів у зв'язку із тим, форма держави визначається як складне соціальне явище, що дає можливість визначити характер існування і напрями розвитку держави, властивості її устрою, правління та режиму [1].

Форма державного правління - це елемент форми держави, що характеризує структурну організацію влади, стійкий порядок формування вищих органів державної влади та їх компетенцію, взаємодію між ними.

Форма державного правління має такі ознаки: а) характеризує порядок формування вищих органів державної влади, їх структуру і термін повноважень; б) визначає зміст принципу розподілу влади між вищими органами держави; в) характеризує компетенцію вищих державних органів у процесі здійснення ними владних повноважень та їх взаємодію, у тому числі з іншими центральними і місцевими органами влади, органами місцевого самоврядування, іншими громадськими організаціями [1].

Крім того, форма державного устрою виступає, як елемент форми держави, який характеризує внутрішню будову держави, територіальну організацію влади та спосіб (порядок) розподілу території держави на адміністративно-територіальні одиниці, взаємодією між ними у межах держави. Форма державного устрою характеризує: а) принципи розподілу держави на складові частини; б) управлінську діяльність держави та організацію населення на її території; в) можливості реалізації прав та інтересів національних меншин щодо самовизначення шляхом надання тій території, де вони проживають, певних пільг із самоврядування; г) взаємодію між центральними, регіональними та місцевими органами влади [1].

Існує певна група науковців, яка визначає форму державного правління як спосіб організації та здійснення політичної (державної) влади [2;3].

Вищевказані обставини дозволяють зробити висновки про те, що форма держави об'єднує систему взаємопов'язаних складових, які можливо умовно поділити на важливі і вторинні за значенням. Найвагомішим з них виступає державний (політичний) режим, оскільки для людини більш важлива політична атмосфера, в якій вона знаходиться, її політичне і правове становище, а не до якого різновиду зачисляють її країну, виходячи із форми правління і устрою. Так, один і той же політичний режим, зокрема демократичний, може бути при різних формах правління [2;3].

Взагалі, питання щодо форми держави, як основи здійснення політичної влади чи основи політичного режиму є дискусійним і виступає як привід для спорів. Єдине в чому науковці погоджуються, це те, що форма сучасної держави на пряму впливає соціальну складову будь-якої країни світу у зв'язку із тим, що являється базисом партнерської взаємодії організованого соціуму з одного боку і його організуючих структур з іншого.

Список використаних джерел

1. Теорія держави і права. Академічний курс : підручник / за ред. О.В. Зайчука, Н. М. Оніщенко. Київ: Юрінком Інтер, 2008. 688 с.
2. Котюк О.В. Загальна теорія держави і права : навч. посіб. / О.В. Котюк. – К. : Атіка, 2005. – 592 с.
3. Оборотов Ю.Н. Современное государство: основы теории / Ю.Н. Оборотов. – О.: Астропринт, 1998. – 132 с.
4. Кравчук М.В. Теорія держави і права України: опорні конспекти. Тернопіль: ТНЕУ, 2016. 524 с.

Науковий керівник Фастовець Наталія, кандидатка наук з державног управління, доцентка, доцентка кафедри приватного та публічного права Інституту права та сучасних технологій Київського національного університету технологій та дизайну.

СИСТЕМА ПРИНЦИПІВ АДВОКАТСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Барбара Наталія,

студентка групи МЗП-22

Інституту права та сучасних технологій

Київського національного університету технологій та дизайну

Адвокатура являє собою важливий правозахисний інститут громадянського суспільства, який посідає ключове місце в механізмі захисту прав людини і громадянина. Ознакою сучасної економічно-стабільної держави виступає ефективна адвокатура. Серед головних актів національного українського законодавства, що містять норми, регулювання адвокатської діяльності - наступні: Конституція України, Закон України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність», Цивільний процесуальний кодекс України, Кримінально-процесуальний кодекс України, Господарський процесуальний кодекс України, Кодекс України про адміністративні правопорушення, Кодекс адміністративного судочинства України, Кримінально-виконавчий кодекс України, Закон України «Про практику виконання рішень Європейського Суду з прав людини», Правила адвокатської етики, затверджені звітно-виборним з'їздом адвокатів України від 09 червня 2017 року.

Всі вищезазначені нормативні акти містять функціональні та організаційні основи адвокатури та через закріплену у законодавстві систему ідей, формують інститут адвокатури, який базується на системі певних принципів.

Під системою принципів адвокатської діяльності Северин К.М. пропонує розуміти об'єктивно зумовлену ступенем розвитку соціального середовища, структурно упорядковану сутність взаємопов'язаних основних засад, що визначають глибинну сутність, характер діяльності, пріоритетні правові й морально-етичні цінності адвокатури, системно взаємодіють усередині системи та із зовнішніми правовими явищами щодо забезпечення їх дотримання [1].

Існує достатньо велика кількість класифікацій принципів адвокатської діяльності, але на погляд автора, найбільш вичерпаною можна назвати класифікацію, запропонована Н. М. Бакановою [2]:

1) за способом закріплення – на принципи, прямо закріплені законодавством про адвокатуру (принципи верховенства права, законності, уникнення в адвокатській діяльності конфлікту інтересів), та принципи, що впливають з аналізу законодавства про адвокатуру